

ladelser har den sociale indikation været anvendt. Dette tal kan ikke fortolkes således, at alle disse kvinder før 1. april 1970 ville have fået afslag, idet en del af dem sikkert ville have kunnet få tilladelse efter andre indikationer, navnlig den såkaldte social-medicinske. Men det synes dog med tilstrækkelig tydelighed at vise, at et af 1970-lovens formål: at hjælpe de socialt vanskeligt stillede, i ikke ringe grad er opnået.

Man kan derfor konkludere, at 1970-loven har medført en kraftig liberalisering af abortadgangen, og alt tyder på, at man i så henseende befinder sig midt i en fremadskridende udvikling.

Ad 2. Det fremgår af den af overlæge Vagn Sele og kontorchef Magna Nørgaard foretagne undersøgelse, der er optrykt i Ugeskrift for Læger, at der gennem de sidste 12 år er sket en stadig nedgang i både det absolutte og det relative antal af illegale aborter. Den nedadgående linie har altså ikke forbindelse med gennemførelse af 1970-loven, men linien er fortsat også i 1970 og 1971 og er navnlig for hovedstadsområdet særlig markant i de to sidste registrerede år.

Denne nedgang kan navnlig tænkes at skyldes to ting: dels mere udbredt anticonception, der kan medføre en relativ nedgang i antallet af uønskede graviditeter, og dels øget benyttelse af adgangen til legal abort.

Det er ret givet, at begge disse faktorer har medvirket til nedgangen, men det er næppe muligt blot tilnærmelsesvis at finde frem til, med hvilken indbyrdes vægt de to faktorer virker. Derimod kan det med føje fastslås, at udviklingen med hensyn til de illegale aborter har været særdeles tilfredsstillende, også efter gennemførelsen af 1970-loven. Selv med fri abort må det forventes, at der stadig vil være et antal illegale aborter, jfr. herved svangerskabskommissionens betænkning, s. 74, og det kan derfor med rette anføres, at problemet med hensyn til de illegale aborter synes på vej mod det punkt, hvor det må siges stort set at være løst.

Ad 3. Udjævning af praksis.

Ankenævnet har i henhold til 1970-loven 2 funktioner, dels at tage stilling til samrådsafslag, der indankes for nævnet, dels at føre tilsyn med samrådene. Denne sidste

funktion er først og fremmest blevet udøvet med det formål for øje at tilvejebringe så ensartet en praksis som muligt. Det må i denne forbindelse bemærkes, at man hverken kan eller bør stile efter en fuldstændig ensartet tilladelsesprocent over hele landet. Således vil forskelle i klientellet kunne give en rimelig begrundelse for forskellig tilladelsesprocent. Navnlig må det antages, at stærke bykoncentrationer med de ofte deraf følgende særlige bolig-mæssige og sociale problemer kan motivere en større tilladelsesprocent. På denne baggrund kan det heller ikke uden videre betegnes som uheldigt, at tilladelsesprocenten for Storkøbenhavn hele tiden har ligget og stadig ligger højere end i det øvrige land.

De af ankenævnet truffne afgørelser i ankesager må antages til en vis grad at have virket som vejledende for samrådene. Da imidlertid kun ca. 35 pct. af de af samrådene meddelte afslag er blevet indanket, og da alle de meddelte tilladelser ikke kommer til ankenævnets kundskab, har det været nødvendigt at optage nærmere kontakt med samrådene for at drøfte praksis. Ankenævnet har derfor afholdt møde med samtlige 21 samråd enkeltvis. Det første møde blev afholdt i januar 1971, det sidste i juni 1972. Der har været anvendt den fremgangsmåde, at ankenævnet inden hvert møde har indkaldt et vilkårligt udsnit af de af vedkommende samråd afgjorte sager til gennemsyn. Drøftelserne om praksis har haft sit udgangspunkt dels i et af ankenævnet udarbejdet udførligt notat om praksis, dels i ankenævnets bemærkninger til de til gennemsyn indsendte sager.

Det er ankenævnets opfattelse, at det at opnå mere ensartet praksis kun kan ske gennem en langtidspåvirkning. Da møderækken som nævnt først er afsluttet i sommeren 1972, foreligger der endnu ikke tal, der tilstrækkeligt kan belyse nævnets muligheder for en udjævning af praksis.

Desuagtet viser de tal, der på nuværende tidspunkt er til rådighed, en klar omend ikke fuldstændig gennemført tendens i retning af mere ensartede tilladelsesprocenter.

Til belysning af stillingen har ankenævnet foretaget en opstilling for perioderne 1. april-31. august 1970 og 1. april - 31. august 1972, delt op på de enkelte samråd: